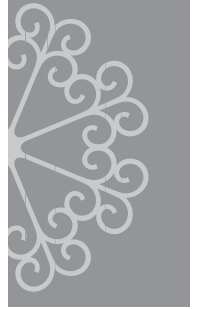

בית מדרש

בשבילי הפרשה

פרשת נשא תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	8:14
Brooklyn, NY	8:08
Chicago, IL	8:05
Houston, Texas	8:03
Johannesburg, S. Africa	5:04
Lakewood/Deal, NJ	8:07
London, UK	9:01
Los Angeles, CA	7:46
Manchester, UK	9:21
Monsey, NY	8:10
Montreal, Quebec	8:24
Passaic, NJ	8:09
Toronto, Ontario	8:40
Yerushalayim	7:09
Zurich, Switzerland	9:03

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

נשא

עננים הוי מחיצה

הביאו הנשיאים שער עזים אחד לחטאת ופירש"י לכפר על קבר התהום. והקשו עליו הפמ"ג תרכ"ה א"א א' בשם צדה לדרך דהרי היה ענן תחתיהם. ומסברא היה מקום לומר כי עננים אין בהם ממש ולא הוי חציצה. אבל קושייתו עפ"י הרוקח שהקשה בהא דשבת פ"ח ע"ב אמר ריב"ל כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה חזרו ישראל לאחוריהן י"ב מיל והוי מלאכי השרת מדיין אותן וכן איתא במכילתא ובי"ל קוט פ' יתרו עה"פ ואשא אתכם על כנפי נשרים וגם אח"כ עה"פ ויעמדו מרחוק, והרי אמרו בשבת פ"ו ע"ב דכ"ע בשבת ניתנה תורה ותיקשי למ"ד תחום י"ב מיל הוא לכ"ע. ותי' שהיו שם ענני כבוד שהיו מחיצה.

ובאבני נזר א"ח רע"ח דחה מה שכתב הרוקח שהיו עננים חשובים מחיצות. וכתב ע"ז האבני נזר באות י"ב וז"ל ולדידי פשוט דלא נקרא מחיצה שהוי מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה ובפרק הישן בעשה סוכתו בספינה דאי יכולה לעמוד ברוח מצויה דיבשה ואינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דים כשר עיין שם ה"ט. ונשמע מזה דאם עשה מחיצה במקום שאין רוח מצויה כלל ואילו היה שם רוח מצויה דיבשה דעלמא היה נופל לא חשיב מחיצה דכי היכי דבים לא אזלינן בתר מקום שהמחיצה עומדת וכו' רק בתר רוח מצויה דעלמא הכי נמי להיפוך כיון שברוח מצויה דעל"מא אינה יכולה לעמוד לא חשיבה מחיצה וביבמות (דף ע"ב) דבמדבר לא נשבה רוח צפונית כי היכי דלא נבדור ענני כבוד ואם כן הוי מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח צפונית המצויה דעלמא ואינה מחיצה עכ"ל. (ומבואר באבני נזר שהוכיח דידור דין עומד מרוח מצויה הוא מדין שיעורים ואינו תולה במחיצה זו. ועמש"כ במק"א).

אכן הקשה עין התכלת על הרוקח דלכא' ראיה דלא היה להם דין מחיצה כיון דאמרו בגמ' דאין חייב על רה"ר מקורה, והרי במדבר היה מקורה. ותי' שם בס' עין התכלת עפ"י הספרי בהעלתך פסקא פ"ג דכתיב וענן ה' אליהם יומם ולא בלילה, וא"כ בלילה שעשו הרבה עבודת המשכן עבדו ברה"ר שאינו מקורה. ול דבריו צ"ל דמה שאמר משה לא תוציאו מרה"י שלכם לרה"ר שלי איירי דוקא בלילה.

ובעיקר דברי הספרי הנה בזה יש ליישב קו' הפמ"ג תרכ"ה א"א א' הנ"ל.

שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהא אחד קודם לחבירו וכו', אבל רצה להזכירם בשמם ובפרט קרבניהם ולהזכיר יומו של כל אחד, לא שיזכיר ויכבד את הראשון "זה קרבן נחשון בן עמינדב" ויאמר וכן הקריבו הנשיאים איש איש ביומו, כי יהיה זה קיצור בכבוד האחרים."

נוראים הדברים למתבונן, עד לאיזה עומק מגיעים רגשותיה של תורתנו הק' ועד כמה חסה היא בכבודו של האדם.

מעתה פשוט ומובן כמה חייב אדם להפ' ליג בכבוד חבירו עד כדי מסירות נפש ממש, ולא רק בדברים הגלויים לעין כל, אלא אף במה שטמון בו איזו תחושת בזיון, ולו הקלה ביותר! נוסף על כך, מוטלת על האדם החובה לתור אחר עצות ותחבולות כיצד יוכל להרבות את כבוד חבירו.

(אור יחזקאל מידות, עמ' קי"ט)

ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר (ז, יח)

יש להקשות, לשם מה האריכה התורה בפרשת קרבנות הנשיאים וחזרה ומנתה אצל כל נשיא ונשיא את קרבנו לחוד, על אף שקרבנות הנשיאים היו שווים בכל פרטיהם, והרי דרך התורה בכל מקום לקצר בדבריה?

ביאר מרן המשגיח הגאון הרב יחד קאל לוינסטיין זצלה"ה: כל זה כדי לתת לנו מושג והבנה בענין הזהירות בכבוד הזולת. וכן כתב הרמב"ן (פסוק ב): "והנכון בטעם הכתוב, כי הקב"ה חולק כבוד ליראיו, וכמו שאמר כי מכבדי אכבד (שמואל א ב, ל), והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו הקרבן הזה

דברי הנהיגו

לחיות אמונה

מרן המשגיח הגאון הרב הרב יחזקאל לוינסטיין זצלה"ה נודע בכח האמונה השלמה. מרן החזו"א זצ"ל הגדירו "ידיו אמונה", ואמר: "אפשר למשש אצלו אמונה בידיים ממש, אמונה חושית שיכולה לצרוב את האצבעות."

סיפר הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל:

"לא אחת נסעתי מבאר יעקב לבני

דברי הימים

ברק כדי לקבל את הדרכתו של המשגיח זצ"ל. כשנכנסתי לחדרו אמר לי המ' שגיח זצ"ל שוב ושוב "לך חזור ליש"י בה, ואמור לבחורים שיש בורא לעולם". פעם אחת לעת זקנתו, נפל מרן המשגיח זצוק"ל למשכב ואושפז בבית החולים. כשה שתחרר מביה"ח וחזר לשיבה אמר לתלמי דיו בזה"ל: "כבר עשרות שנים איני מסיח את דעתי לרגע מעבודת האמונה. אך בבית החולים, כשגברו עלי ייסורי המחלה, היו לי כמה רגעי חולשה, והוכרחתי לבנות שוב הכל מן היסוד!"

התבוננות בפרשת סוטה

כר' פפא שהיו לו עשרה בנים שנזכרים אחרי השלמת כל מסכת, והיוצא מהדברים דלדרך זו שנזרעה זרע היינו שילדיה טובים ומוצלחים וזהו שכר על מי שחושדין אותו ואין בו, וא"כ כמו סוטה שנסתרה ונחשדה מקבלת שכר ואף שהביאה על עצמה את החשד, והרי לא נחשב זה חושד בכשירים, מ"מ היה מצב של חושדין אותו ואין בו, ולכן מקבלת שכר, וא"כ ה"ה אם תסתור כדי שיחשדו בה וע"ז תזכה לבנים, דתזכה לבנים, ומשום דהיה כאן מצב של חושדין אותו ואין בו, ומה שהביאה על עצמה חשד זה אין זה גרעון, דהרי כל נסתרה הביאה על עצמה חשד זה ומקבלת שכר, וא"כ שפיר הקשה ר"י דכל עקרה תביא על עצמה מצב של חושדין אותו ואין בו ותפקד.

ורק דיש להקשות על דברינו מדברי הגמ' ברכות דל"א ע"ב, דדרשו בגמ' מהפסוק בדברי חנה אם ראה תראה בעני אמתך, א"ר אלעזר אמרה חנה לפני הקב"ה אם ראה מוטב ואם לאו אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי, וכיון דמסתתרנא משקו לי מי סוטה, ואי אתה עושה תורתך פלסתר שנאמר ונקתה ונזרעה זרע, ובגמ' אמרו דדרשה זו אזיל למ"ד שנזרעה זרע היינו שהעקרה נפקדת, ולדברינו קשה דהרי אמרן דמ"ד זה סובר דעקרה שתסתור כדי להפקד לא תפקד, ולכן אין לקושיית ר"י דכל עקרות יסתרו, וא"כ מה אמרה חנה שאסתור ואפקד, הרי למ"ד זה בהכרח עקרה שתסתור כדי להפקד לא תפקד.

ובדוחק צריך לפרש דכוונת חנה היתה, שאף שידעה שאין מגיע לה שתפקד אם תסתור, אך דבריה היה כלשון הגמ' דאתה עושה תורתך פלסתר, שהרי אמרת שתלד, וא"כ יאמרו שאינך מקיים את שאמרת בתורתך, ובזה א"ש לשון הגמ' בהמשך שם, ואמר ר' אלעזר חנה הטיחה דברים כלפי מעלה שנאמר ותתפלל על ד' מלמד שהטיחה דברים כלפי מעלה, ופירש מהרש"א דכוונת הגמ' להגמ' דלעיל שאמרה ואם לאו אלך ואסתתר, והכוונה דיש כאן הטחת דברים, דהרי ידעה שלא יגיע לה שתפקד אם תסתור, ורק שהטיחה דברים שאתה תוצרך לפוקדני כדי שלא תהיה תורתך פלסתר.

חבתי במיתתה כשיזנתה, ולכן פירש דהכונה דכשלא מתה דלא נחשב חושד בכשירה, ולכן הוא מנוקה מעון של חושד בכשרים.

המורם מהדברים שהאשה אף שלא זינתה, תשא את עונה ונענשת על הסתירה, וא"כ הדרך להקושיא דמ"ט מקבלת שכר על זה שלא ירדה לשפל המדריגה לזנות תחת בעלה, ובזה צריך לבאר דאין כאן סתירה, דמחד גיסא מגיע לה להתבזות על שהגיע למצב של קנוי וסתירה, אך מאידך גיסא הרי היא כבר היתה במצב שעמדה על פי התהום, וברגע האחרון נעצרה, ודבר זה שהתגברה על נסיון קשה זה, יש לה שכר על זה, ובזה עדיפה על אשה שלא נסתרה כלל ולא הגיעה למצב של נסיון הזנות, דהיא כיון שהתגברה על הנסיון שהיה לה, ואף שהיא אשמה במצב של הנסיון שהיתה בו, מ"מ יש לה שכר על העמידה בנסיון, ומה שאין כן באשה שלא שלא היתה בנסיון זה, שאף שהיא בדרגה גבוהה יותר, אך שכר עמידה בנסיון אין לה.

ומעתה נראה לבאר דזהו דעת ר"ע, דהוא פירש דהשכר שיש לאשה זו הוא מפני שעמדה בנסיון, וא"כ כל אשה שתלך ותסתור על דעת שתקבל שכר על זה שלא זינתה, הרי פשוט שלא מגיע לה שכר, דהרי אין כאן עמידה בנסיון דהרי כל ענין הסתירה שהביאה על עצמה הוא כדי לקבל שכר, ואין כאן מצב של עמידה בנסיון ולא מגיע לה שכר, ורק אשה שנסתרה ונתייחדה עם אחר, והיתה במצב של נסיון זנות והתגברה עליו, לה מגיע שכר, וא"כ ירדה קושיית ר"י שישתרו כל העקרות ויפקדו, דאכן אם יסתרו כדי להפקד הרי אינם בנסיון הזנות, ולא יקבלו שכר על מה שלא נטמאו.

ודעת ר' ישמעאל החולק נראה שהוא מפרש דהטעם שמקבלת שכר הוא לא משום העמידה בנסיון, כ"א משום שהיתה במצב שחשדו בה ולא היה זה חשד אמיתי ולכן מקבלת שכר ע"ז, וראיתי למרן הגר"י אברמסקי זצ"ל (בחזון יחזקאל סוטה פ"ב ה"ד) שפירש כן, ומקורו מגמ' שבת (דף ק"ח ע"ב), א"ר יוסי יהא חלקי עם מי שחושדים אותו ואין בו, ובהמשך אמר ר' פפא לדידי חשדן ולא הוה בי, וכוונת הגמ' דאכן זהו שכר של מי שחושדין אותו ואין בו, שמתברך

בסוף פרשת סוטה (ה, כה) כתיב "ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקתה ונזרעה זרע", וכתב רש"י ז"ל "ונקתה ממים המאורים, ולא עוד אלא ונזרעה זרע, אם היתה יולדת בצער תלד בריות, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים" עכ"ל. ומקור הדברים הוא מגמ' סוטה (דף כ"ו ע"א), ושם איתא פלוגתת תנאים, דר"ע דורש את הפסוק ונזרעה זרע שאם היתה עקרה נפקדת, וא"ל ר' ישמעאל אם כן יסתרו כל העקרות ויפקדו, וזו הואיל ולא נסתרה הפסידה, א"כ מה ת"ל ונזרעה זרע, שאם היתה יולדת בצער יולדת בריוח וכו', ורש"י נקט כדברי ר' ישמעאל, ומטעם דר"ע מודה לר"י אלא שהוסיף גם שנפקדת עקרה. ודעת ר"ע צ"ב דמה יענה לטענתו של ר' ישמעאל דיסתרו כל העקרות ויפקדו.

וכדי לבא לביאור הדבר צריך בהקדם לבאר את עצם דברי חז"ל דאם לא נטמאה מקבלת שכר, לר"ע כדאית ליה ולר"י כדאית ליה, ולכאורה קשה דמה טעם מגיע לה שכר, הרי נסתרה ונתייחדה ועברה על איסור יחוד, ורק דלא הגיע עד למצב של נטמאה, ומה שכר מגיע לה על זה, ובמה עדיפה היא על אשה אחרת שכלל לא נסתרה, שהיא לא נפקדת, והרי יש כאן כעין חוטא נשכר.

וביותר קשה, דהרי בפסוק ל"א איתא ונקתה האיש מעון והאשה ההיא תשא את עונה, וכתב הספורנו לפרש וז"ל "ונקה האיש מעון, אע"פ שחשד בכשירה, כי היא גרמה לו שעברה על התראתו ועשתה רגלים לדבר וכו', והאשה ההיא תשא את עונה, שאם נטמאת תמות ואם לא נטמאת תתבזה לעין כל על שהעיזה פניה לעבור על התראת בעלה ונסתרה, עכ"ל. וכוונת הספורנו דפסוק זה איירי באופן שלא נטמאה, שאמרה תורה שהאיש מנוקה מעון שחשד בכשירה, והיא תשא את עונה שמתבזית לעין כל ואף שלא נטמאה, ודברי הספורנו הוא דלא כדפירש"י שפירש ונקתה האיש מעון במקום שבדקה המים שלא יאמר חבתי במיתתה, ולדברי רש"י סוף הפסוק הוא המשך שהאיש מנוקה מעון כשמתה, והיא תשא את עונה שיזנתה ולכן מתה. וכנראה דהוקשה להספורנו פירוש רש"י, דמה הו"א שיהיה לאיש עון שיאמר

When You Give Kavod, You Merit Kavod

Harav Hagaon Elimelech Reznik shlita

We say in the *zemiros* of Shabbos: ובאו כולם בברית יחד נעשה ונשמע: referring to Chazal's statement that when Klal Yisrael said *naaseh venishma* they said it *k'echad* — equally, as one. They all started at the same time and ended at the same time, with no one saying it before his friend and no one saying it later. Apparently, there was a *maalah* in that, besides the *maalah* of actually saying *naaseh venishma*.

Why?

One explanation is that if someone had said it later than his friend, there might have been a *chisaron* in his *kabbalah*, since it wasn't his own *kabbalah*, but merely an imitation of what he heard someone else say. Since they all said it at the same time, making the same *kabbalah*, it was a personal *kabbalah* of every individual.

I would like to suggest another explanation.

When we say that Klal Yisrael said *naaseh venishma* as one, the point isn't that no one said it later than someone else, but rather than no one said it *earlier*.

The advantage of this can be understood according to a Midrash in Parashas Nasso regarding the *korbanos* of the *nesi'im*. Each of the twelve *nesi'im* brought an identical offering for the *chanukas hamishkan*: the same silver bowl, weighing 130, the same *mizrak* full of fine flour, the same *ketores*, and the same animals. The same *korban* is repeated in the Torah twelve times, and the Midrash teaches:

והיה קרבן כולן שוה כארכן כך רחבן כך משקלן ולא הקריב אחד מהן יותר על חבירו שאילו הקריב אחד מהן יותר על חבירו לא היה קרבן אחד מהן דוחה את השבת. אמר להם הקדוש ברוך הוא אתם חלקתם כבוד אחד לחבירו ואני חולק לכם כבוד שתקריבו ביום שבת שלי כדי שלא יהא הפסק בקרבנכם.

Because the *korbanos* were all equal, with no one offering more than

another, Hashem allowed their offering to be brought on Shabbos, and indeed, the *korban* of Ephraim was brought on Shabbos. Had their offerings not been the same, they would not have been allowed to bring them on Shabbos. In other words, had one *nasi* brought more than the others, that would have been a *chisaron*.

Human nature is to want to be recognized and to stand out. We distinguish ourselves in comparison to others — I'm different, I do things better — and that's what makes us feel important. We measure our own self-worth not by *what* we do, but by how we are different from others and better than them. But that is a lack of *kavod* towards others, a form of *מתכבד בקלון חבירו*, as we are essentially using others to bring honor to ourselves.

Here, the *nesi'im* decided to bring their *korbanos* together, and make them exactly equal. No one would feel bad, *chas v'shalom*, that another person was offering something different or better. And because they were careful with the *kavod* of one another, Hashem accorded them the honor of allowing them to bring these *korbanos* even on Shabbos.

We see, then, that by doing something together, and not trying to outdo one another, we are *mechabed* one another, and when Hakadosh Baruch Hu sees that, He, *kaveyachol*, is *mechabed* us, and that brings the *hashraas haShechinah*.

Apparently, this was a precondition to Mattan Torah. Mattan Torah was the "wedding" of Klal Yisrael and Hakadosh Baruch Hu, and when He came to be *mechabed* us, it was conditional upon our honoring one another. Had *naaseh venishma* not been said by all of Klal Yisrael at once — had one person screamed it out ahead of the others by even a millisecond — that would not have been a display of *kavod* to one another. It might have showcased the intensity of one person's *avodah*, but it also would have

conveyed, “I had the *hisorerus* first — I said it better.” Through saying *naaseh venishma* simultaneously, they accorded honor to one another, and they thereby merited being honored by Hakadosh Baruch Hu with the giving of the Torah.

The Malachim Join Us

The *Magen Avraham*, in his *Zayis Raanan* commentary on the Midrash, notes that only a *korban tzibbur* overrides Shabbos; a *korban yachid* does not. When the *nesi'im* decided to bring their *korbanos* together, not each one individually, they elevated their offerings from the status of a *korban yachid* to the status of a *korban tzibbur*, which meant that it could be brought even on Shabbos. Its status was similar to that of the *korban pesach*, which is considered a communal offering because it is brought “בכנופיא,” in an assembly, even though each *korban* is brought separately. When many individuals come together, that creates a *tzibbur*.

The Gemara teaches that the *malachim* don't say *shirah* until Klal Yisrael says *shirah*.

Why?

Rav Chaim Brisker explained that *shirah* is a *davar shebikedushah*, and a *davar shebikedushah* requires a *minyan*, a *tzibbur*. *Malachim* cannot form a *tzibbur*, however; only Klal Yisrael can. Once a *tzibbur* of Klal Yisrael has assembled, the *malachim* can join, and that is why Klal Yisrael has to begin saying *shirah* first.

This idea sheds new light on the opening words of the Kedushah of Nusach Sefard that begins: *קָדֹשׁ יְתִנְנוּ לָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ מְלֹאכִים הַמְרוֹגֵי מַעֲלָה עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מִטָּה*. From the statement that the *malachim* crown Hashem along with Klal Yisrael, we infer that Klal Yisrael are the ones who begin. The *malachim* are referred to as *הַמְרוֹגֵי מַעֲלָה*, meaning that there are huge numbers of them, but they are all the same, and therefore do not blend into a *tzibbur*. In contrast, Klal Yisrael are described as *קְבוּצֵי מִטָּה*, a collection of individuals that do form a *tzibbur*. A *tzibbur* can only be formed of different elements who come together to be *mechabed* one another and equal to one another. That is what gives us the right to engage, as a *tzibbur*, in a *davar shebikedushah*. A *davar shebikedushah* requires the presence of the Shechinah, and we know that the Shechinah rests only upon a *tzibbur*. So the very definition of a *tzibbur* is when you have different individuals coming together in mutual respect.

The Midrash states, at the end of *Shir Hashirim*, regarding the *passuk* *הַשְּׂמִיעֵנִי חֲבֵרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלְךָ הַשְּׂמִיעֵנִי*, that Hakadosh Baruch Hu comes to the shuls to hear Klal Yisrael's davening, and He tells them to raise their voices so that the *malachim* can hear. The Midrash then adds:

כשישראל נכנסין לבתי כנסיות וקורין קריאת שמע בכיוון הדעת, בקול אחד בדעה וטעם אחד, הקדוש ברוך הוא אומר להם היושבת בגנים, כשאתם קורין חברים אני ופמליא שלי מקשיבים לקולך השמיעני, אבל כשישראל קורין קריאת שמע בטרורף הדעת, זה מקדים וזה מאחר ואינם מכוונים דעתם בקריאת שמע, רוח הקדש צווחת ואומרת ברח דודי.

When Hakadosh Baruch Hu comes to the shuls and hears Klal Yisrael reciting Krias Shema, if they recite it in unity, He says, “Raise your voice so that the *malachim* can hear.” But when they're not together, the Divine Spirit screams, ברח דודי.

In other words, the advantage of a *tzibbur* is that everyone is together. Does that mean that if we're together in one *tzibbur*, everyone's *tefillah* is the same, and everyone's *avodah* and Torah are the same? Absolutely not!

Exactly the Same, But Entirely Different

The Ramban poses the well-known question of why the Torah repeats the *korbanos* of the *nesi'im* twelve times, rather than simply saying that on the first day, Nachshon Ben Aminadav offered such-and-such a *korban*, and then adding that everyone else brought the same offering.

The Ramban gives two answers, the first of which is that had the Torah said that, it would have constituted a lack of *kavod* to the rest of the *nesi'im*. Since they all brought the same *korban*, singling out Nachshon and then saying, in effect, “And I'd also like to thank everyone else who helped him” would have been an affront to the others, so the Torah went and specified the offering of each one.

Every letter in the Torah is significant, and entire *derashos* are derived from even a single extra letter. Yet here, the Torah devotes all this space to repeating the offerings of each *nasi*, making Parashas Nasso the longest *parashah* in the Torah, with 176 *pesukim*. All this in order to give honor to the *nesi'im*! Apparently, since they accorded honor to one another, they merited this honor, *middah k'neged middah*.

The Ramban then gives a second explanation: Although each *nasi* brought an identical *korban*, each one represented a different form of *avodah*. Yehuda's offering represented *malchus*, and each aspect of it carried significance in that context. Yissachar's offering corresponded to Torah, while Zevulun's offering represented the commerce that supports *inei Torah*. Each *shevet* had its own thoughts and intentions.

What emerges, then, is that the *korbanos* of the *nesi'im* are not truly repetitious, because each day, an entirely different offering was brought! They might sound the same, but in truth they are totally different.

We might think that in the process of coming together as a *tzibbur*, each person would lose his individuality, but that is far from the truth. In the outward, practical manifestation of their offering, all the *nesi'im* brought the same thing, in an effort to honor one another and not try to outdo the others. Because they accorded this honor to one another, they merited great things, and brought the *hashra'as haShechinah* into the Mishkan. Yet even within this *tzibbur*, this *קְבוּצֵי מִטָּה*, each person's *korban* was entirely different — so different, that the Torah repeats it again and again.

We should be *zocheh* to accord honor to one another and care about other people's *kavod*, and through that we'll merit that Hakadosh Baruch Hu will be *mechabed* us, too.

Gut Shabbos.